

Internationella Metallfederationen

IMFs handlingsprogram 2005-2009

***Antaget vid IMFs 31:a världskongress
Wien, Österrike, 22-26 maj 2005***

Innehåll

INLEDNING	1
1. EKONOMISK OCH SOCIAL BAKGRUND	3
1.1 En avreglerad världsekonomi.....	3
1.2 Arbetslöshet och undersysselsättning.....	5
1.3 Ett förändrat politiskt klimat.....	5
1.4 Arbetstagarnas och de mänskliga rättigheterna.....	6
1.5 Hållbar tillväxt och utveckling.....	7
1.6 Finansiell spekulation.....	8
1.7 Kris i världens handelssystem.....	9
1.8 Dramatiska förändringar i tillverkningssektorn.....	10
1.9 Framväxande sociala allianser.....	12
2. IMFS UPPGIFT	13
3. IMFS HANDLINGSPROGRAM	15
3.1 Globala strukturer för att motsvara globala utmaningar.....	15
3.1.1 Internationella fackliga organisationer.....	15
3.1.2 IMF:s världsråd.....	16
3.1.3 Informationsnätverk.....	16
3.1.4 IMF:s kommunikationssystem.....	17
3.2 Strategier med inriktning på transnationella företag.....	17
3.2.1 Skapa och stärka banden tvärs över produktionskedjorna i transnationella företag.....	18
3.2.2 Internationella ramavtal.....	19
3.2.3 Andra mekanismer med inriktning på TNF.....	19
3.3 Solidaritet och organisering.....	20
3.3.1 Kollektiva förhandlingar.....	20
3.3.2 Facklig utveckling och utbildning.....	21
3.3.2.1 Uppbyggnad av starka fackföreningar.....	21
3.3.2.2 Medlemsutbildning.....	21
3.3.2.3 Fackföreningar som kan stödjas.....	22
3.3.2.4 Projekt som kan stödjas.....	22
3.3.2.5 Arbete förändras.....	23

3.3.3	Lika rättigheter	23
3.3.4	Rätt till säkra arbetsförhållanden	24
3.3.5	Internationell solidaritet.....	25
3.3.6	Organisering av de oorganiserade	26
3.4	En social dimension i den ekonomiska globaliseringen.....	27
3.4.1	Grundläggande rättigheter på arbetet	28
3.4.2	En ny internationell arkitektur	29
3.4.3	En ekonomisk politik och en finans- och handelspolitik som gagnar världens människor.....	30

Inledning

Detta policydokument bygger på handlingsprogrammet som antogs under IMF:s kongress i Sydney år 2001, och är en vägvisare för IMF under de närmaste fyra åren. Det är resultatet av en årlång process som inleddes i början av år 2003, i vilken representanter från IMF:s medlemsförbund i Afrika, Asien, Europa och Nord- och Sydamerika har deltagit.

Handlingsprogramkommittén träffades fyra gånger under perioden 2004- 2005. Ledamöterna utvärderade först hur långt man hade kommit med det gällande handlingsprogrammet, och fastslog återigen att man måste ha konkreta och uppnåeliga mål. På grundval av utvärderingen diskuterade man justeringar i policyn och prioriteringar som man skulle inrikta sig på mot bakgrund av nya ekonomiska och sociala förhållanden. Man lade särskild vikt vid behovet av att förbättra växelverkan och kopplingarna mellan de lokala, nationella och internationella nivåerna, så att de skulle komplettera och stödja varandra.

Dokumentet består av tre delar:

Den första är en analys av globaliseringens följder för nationella regeringar, arbetstagarna och arbetslivet. Här granskas de viktigaste ekonomiska trenderna och nyckelfrågorna som vi står inför.

Del två beskriver IMF:s uppgift. Grundläggande värderingar och principer, kring vilka vi måste agera, läggs fast.

Del tre beskriver strategier och konkreta förslag till verksamheter som IMF och medlemsförbunden måste genomföra på olika nivåer för att skapa en effektiv motkraft till det globala kapitalet i syfte att tämja globaliseringen och utnyttja den för alla arbetstagares bästa.

Medlemsförbundens helhjärtade engagemang är avgörande för möjligheterna att uppnå målen i handlingsprogrammet. Verksamheten i IMFs sekretariat, inklusive region- och projektkontoren, beror på vilka aktiviteter medlemsförbunden är beredda att satsa på för att stödja vårt program för rättvis och hållbar utveckling, för att genomdriva arbetstagarnas universella rättigheter och för att förstärka nätverket av internationell solidaritet, som har blivit viktigare än någonsin.

Med medlemsförbundens aktiva medverkan och stöd kommer IMF att verka för målen i handlingsprogrammet, som kommer att vara vår vägvisare, och ett grunddokument för verksamheten i alla medlemsförbund under denna kongressperiod.

1. Ekonomisk och social bakgrund

1.1 En avreglerad världsekonomi

Den ekonomiska globaliseringen är fortfarande den främsta utmaningen som fackföreningsrörelsen står inför världen över. Den har långtgående följder, och den påverkar ekonomi, politik och utveckling i alla länder i världen.

Många arbetsgivare och regeringar verkar fast beslutna att genomdriva en kapitalism utan några sociala kontroller eller regler, överallt i världen. I effektivitetens och konkurrenskraftens namn, men i realiteten för att befästa en betvingande företagsmakt över den ekonomiska aktiviteten, elimineras och kringgås skyddslagar för arbetstagarna, konsumenterna och miljön, så att marknadskrafterna skall kunna styra den globala ekonomin, utan hänsyn till de uppenbara ekonomiska och sociala konsekvenserna.

Fackföreningarnas historiskt starkaste fäste har varit industriländernas tillverkningssektorer. Dessa fästen drabbas dock nu hårt av kapitalets globalisering, och många regioner genomgår en avindustrialisering, med åtföljande förluster av arbetstillfällen och utarmning. Under det senaste årtiondet har vi sett en utflyttning av allt fler tillverkningsprocesser till ett antal u-länder, där den fackliga anslutningen i många fall är mycket låg, där det inte finns några demokratiska fackföreningar eller där det inte finns några fackföreningar alls. Denna utveckling berör inte enbart lågkvalificerade jobb, utan allt oftare även jobb som kräver hög kompetens och välbetalda tjänster. Kostnadsnedskärningarnas logik gör att man inte längre skiljer mellan arbetar- och tjänstemannajobb.

Å andra sidan förblir stora delar av den globala ekonomin utvecklade, vilket leder till en utvandring av tusentals arbetstagare av alla utbildningsnivåer till i-länderna.

Även om det är kapitalrörelserna som delvis ligger bakom omstruktureringarna i de utvecklade ekonomierna står det också klart att det krävs utländska direktinvesteringar för att lösa problemen med ekonomisk underutveckling. Produktiva investeringar kan vara en motor för ekonomisk tillväxt och tekniska framsteg. De påverkar sysselsättningen, och kan höja levnadsstandarden, med positiva sidoeffekter i de lokala ekonomierna. Globaliseringen skulle kunna gynna arbetstagare över hela världen, och öka möjligheterna till sociala framsteg och hållbar utveckling. Globaliseringens löften kommer dock inte att kunna förverkligas med ett avregleringsprogram. De växande klyftorna i den globala ekonomin mellan och inom länderna visar att arbetstagarna och deras samhällen, i synnerhet de som är i störst behov av industriell utveckling, inte får en skäligen del av det välstånd som de hjälper till att skapa.

Globaliseringen drivs på av den intensiva utvecklingen av informations- och kommunikationstekniken. Internet, elektronisk kommunikation och de alltmer avancerade IT-systemen gör det enklare att organisera och kontrollera ekonomiska verksamheter i global skala. Trenden visas av förändringar i företagets outsourcingpolitik, som också har börjat omfatta högteknologiskt tjänstemannarbete. Informations- och kommunikationstekniken suddar ut gränser i tid och rum, och ställer fackföreningsrörelsen inför alldeles speciella utmaningar.

I takt med avregleringarna utvärderar de transnationella företagen ständigt möjligheterna att minska sina produktionskostnader och öka sina aktieägares avkastning – det tas få hänsyn till arbetstagarnas sociala och ekonomiska intressen eller till anställningstryggheten. Finansskandalerna i samband med omfattande oegentligheter i företagen har förstärkt denna bild genom att de leder bort och förstör produktiva resurser och fördärvar affärsmiljön, allt i profitmaximeringens namn.

Många transnationella företag stänger nu anläggningar även i u-länder för att så fort man har fått tillräcklig avkastning på de ursprungliga investeringarna flytta dem till platser där affärvillkoren är ännu gynnsammare och arbetskraften ännu billigare. Det finns redan tecken som tyder på att dagens exportfrizoner, där kvinnor utgör det stora flertalet av arbetstagarna, kommer att bli morgondagens industriella "rostbälten". Exportfrizonernas historia, med begränsningarna på löner, arbetstagarnas rättigheter och facklig verksamhet, är typisk för trenderna som undergräver en rättvis utveckling och illustrerar väl hur en rå marknadsliberalisering, utan respekt för arbets- och miljönormer, leder till profiter för ett fåtal, medan miljoner arbetstagare och deras familjer exploateras och får sämre villkor.

Sedan den föregående kongressen har den globala överkapaciteten ökat. Tillverknigen i Kina har ökat på ett anmärkningsvärt sätt och de transnationella företagen har investerat massivt i Kina och gjort stora kapitalöverföringar dit. Det har gjort arbetstagarnas rättigheter och oberoende fackliga organisationer i Kina till en prioritet för IMF.

En viktig faktor som förvärrar de ovanstående trenderna är att många nationella och lokala regeringar tävlar i att subventionera investeringar och export. IMF måste intensifiera sitt arbete, och tillsammans med icke-statliga organisationer och andra sätta press på regeringarna för att de skall upphöra med denna illojala konkurrens.

Det står vidare klart att fackföreningsrörelsen måste bli global för att kunna vara en motkraft till det internationella kapitalet. Det pågår en debatt inom fackföreningsrörelsen om hur man bäst skall kontrollera dessa investeringsströmmar, men det finns ett starkt stöd för att införa en skatt på finansiella transaktioner, vars intäkter åtminstone delvis skulle kunna användas för att främja ekonomisk och social utveckling.

1.2 Arbetslöshet och undersysselsättning

Trots att den globala ekonomiska tillväxten återigen börjat ta fart fortsätter den internationella arbetslösheten och undersysselsättningen att öka i oförminskad takt. Den drabbar särskilt unga människor och äldre arbetstagare. Officiella källor rapporterar att över en tredjedel av världens arbetstagare är arbetslösa eller undersysselsatta. Teknikförändringar, en ohämmad jakt på produktivitetsökningar, en tragiskt otillräcklig efterfrågan som beror på bristande ersättning till arbetstagare, och en skadlig arbetsmarknadspolitik, har alla bidragit till detta misslyckande. Miljoner metallarbetare har förlorat sina jobb och ställts på gatan, utan hopp om en bättre framtid. I många fall har de förlorat sina pensioner och sjukvårdsförmåner, som ofta varit deras enda skyddsnät.

Den allt sämre sysselsättningssituationen världen över undergräver också åtgärderna för att bekämpa fattigdom och orättvisor, som idag utgör den allvarligaste utmaningen i ett ökande antal länder. Arbetsgivare ersätter fast arbete med atypiska anställningsformer genom att lägga ut arbete och med outsourcing. Samtidigt som sysselsättningssituationen förvärras expanderar den oreglerade ekonomin, och ett ökande antal arbetstagare kämpar för att överleva på fattiglöner.

Trots allt detta ifrågasätts den nyliberala laissez-faire-logiken inte på allvar. Den politiska och ekonomiska eliten är i allmänhet nöjd med den så kallade ekonomiska återhämtningen, och understryker behovet av ytterligare avregleringar på arbetsmarknaden. Man fortsätter att säga att vi skall lita till marknadskrafterna för att öka tillväxten, skapa jobb och fördela de globala resurserna på ett effektivt sätt.

Hög arbetslöshet är ett slöseri med mänsklig kompetens och förmåga, som bidrar till företagens önskan att stärka kapitalet och intensifiera exploateringen av arbetskraften. Detta är ekonomiskt förkastligt, och det är varken politiskt eller socialt hållbart. Arbetslöshet leder också till betydande massmigrationer över nationsgränserna, vilket i sin tur skapar störningar på arbetsmarknaderna i många delar av världen. Full sysselsättning måste förbli ett huvudmål i den ekonomiska och sociala politiken över hela världen.

1.3 Ett förändrat politiskt klimat

Fackföreningsrörelsen har under mer än ett århundrade spelat en nyckelroll i demokratins framväxt över hela världen.

Det skapades i många länder politiska organisationer för att representera och försvara arbetstagarnas intressen.

Många av dessa organisationer distanserar sig nu från sina historiska mål, och uppvaktar istället kapitalet för att få stöd.

Fackföreningsrörelsen kan inte alltid lita till sina tidigare politiska allierade för att försvara arbetstagarnas intressen. Den måste skaffa sig medel med vilka den bättre kan påverka den politiska processen för att främja och försvara arbetstagarnas rättigheter på det nationella och internationella planet.

Detta är särskilt angeläget mot bakgrund av att de som nu kommer in på arbetsmarknaden har ett annat perspektiv och andra erfarenheter. Unga människor är idag i allmänhet bättre utbildade, de börjar arbeta senare och ser inte nödvändigtvis fördelarna i att ansluta sig till en fackförening. Kvinnor har länge varit underrepresenterade, eller har inte alls varit representerade, av fackföreningarna, trots att de har utgjort en allt större andel av förvärvsarbetarna.

Därutöver har arbetsgivarna och ett antal regeringar intagit en tydligt fientlig inställning till fackföreningar.

1.4 Arbetstagarnas och de mänskliga rättigheterna

Miljoner arbetstagare förvägras fortfarande sina rättigheter. Kränkningarna spänner över restriktiv lagstiftning till brutalt förtryck, och till och med mord på fackliga aktivister. Konkurrens på oreglerade marknader, ofta tillsammans med enväldiga, korrumpade och fackföreningsfientliga regeringar, är en viktig orsak till de allt vanligare kränkningarna av de fackliga rättigheterna i världen.

Marknaderna sträcker sig alltmer över de nationella gränserna, men detsamma kan inte sägas om arbetstagarnas rättigheter.

Vissa regeringar försöker i själva verket att använda sig av låga arbetsnormer och brott mot arbetstagarnas rättigheter för att locka till sig investeringar. Det är inte bara en skymf mot de mänskliga rättigheterna, det leder också till ekonomisk urspårning. Kränkningarna av arbetstagarnas rättigheter leder till otillräckliga löner och farliga arbetsförhållanden, i synnerhet för kvinnor, illojal konkurrens och större ekonomiska orättvisor.

Hållbar ekonomisk utveckling är fast förbundet med respekt för arbetstagarnas och de mänskliga rättigheterna. Problem som barnarbete och diskriminering av kvinnor och minoriteter kommer inte att kunna åtgärdas enbart med aktivistkampanjer – åtgärderna måste bli integrerande delar i ett globalt initiativ för att lösa problemen med fattigdom och underutveckling.

De internationella finansinstitutionerna, d.v.s. Världsbanken och Internationella valutafonden, har inte lyckats att skapa hållbar utveckling, och de har försummat frågor som rör arbetstagarnas och de mänskliga rättigheterna. De har också nonchalerat den viktiga roll som fackföreningarna har spelat i kampen mot korruption och förtryck, och för att stärka det civila samhället – avgörande komponenter i arbetet för rättvis utveckling och för att eliminera fattigdomen.

Andra centrala medspelare i arbetet med att styra världen och fastlägga den globala ekonomiska politiken, inklusive FN och FN-organen, bör få en större roll i kampen mot kränkningar av de mänskliga rättigheterna och för att främja en sund och hållbar ekonomisk politik, samt förbättra hälsa, utbildning och socialt välbefinnande över hela världen.

Kampen för de centrala arbetsnormerna kan dock inte inskränkas till de internationella institutionerna. Normerna är fundamentala element för att

bygga demokratin, och de är avgörande för att ge människorna, särskilt de utarmade och marginaliserade, en starkare ställning. De måste bli ett ofrånkomligt inslag i multilaterala, regionala och bilaterala handels- och investeringsavtal, och i alla nationella regeringars politik.

1.5 Hållbar tillväxt och utveckling

Hållbar tillväxt och utveckling har en ekonomisk och social dimension, och en miljödimension. Fackföreningsrörelsens motståndare har gett "marknadskrafterna" alltför stort inflytande i den sociala och ekonomiska politiken. Resultatet av årtionden av marknadsdriven globalisering visar att marknaderna behöver starka regleringsorgan och demokratiskt beslutade regler för att fungera på ett rimligt och rättvist sätt.

De internationella finansinstitutionerna bildades i efterdyningarna av den stora depressionen på 1930-talet, för att förhindra en upprepning. Då var syftet finansiell stabilitet och återuppbyggnad efter andra världskriget, och institutionerna lyckades väl med det. De har dock inte lyckats att främja u-ländernas utveckling.

Fackföreningsrörelsen har av dessa skäl kraftigt kritiserat finansinstitutionerna. De anklagas i själva verket för att ha förvärrat de ekonomiska och sociala förhållandena i många länder. Samtidigt som liberaliseringen av världshandeln och gränsöverskridande investeringar har bidragit till tillväxt i flera länder har den också vidgat klyftorna mellan rika och fattiga, både inom och mellan länder.

Den ekonomiska tillväxten har hämmats på grund av en dominerande svångremspolitik. Denna har ingått i det så kallade Washington-samförståndet, som förfäktas av de internationella finansinstitutionerna, ett antal politiska beslutsfattare, akademiker och en stor del av de företagsägda massmedierna.

För att främja en rättvis utveckling behövs det en monetär och skattemässig stimulanspolitik i världen. Länder med hög arbetslöshet och stagnerande efterfrågan bör anta stimulansbudgetar, om nödvändigt underskottsbudgetar, och sänka räntorna.

Regeringarna måste också sörja för att den ekonomiska tillväxtens frukter fördelas rättvist. Arbetslöshet och obalanserad handel får större negativa följder för människorna i världen än inflation och budgetunderskott.

Utvecklingen och den inhemska konsumtionen begränsas i många u-länder av en hög utlandsskuld. Skuldavskrivning är i sådana fall ett viktigt inslag i arbetet för att främja ekonomisk tillväxt och hållbar utveckling.

Det måste accepteras att utländska direktinvesteringar kommer att vara viktiga för att skapa ekonomisk utveckling. De bör dock inte utgöra den enda kapitalkällan. Det bilaterala och multilaterala utvecklingsstödet måste utökas och omdirigeras mot hållbara utvecklingsmål.

Med få undantag nonchalerar de biståndsgivande länderna biståndsmålen som fastställdes i internationellt samförstånd, trots att de endast uppgick till en bråkdel av 1 % av deras BNP.

En miljömässigt ansvarsfull produktion måste främjas. En tanklös rovdrift på världens resurser, och därmed förknippad miljöförstöring, måste fås under kontroll. Naturvård, återvinning och hårdare miljönormer måste införas.

Därvid måste det inses att u-länderna visserligen inte kan undantas från ansvaret att begränsa resurs- och miljöförstöringen, men att lejonparten av ansvaret för detta faller på i-länderna.

Dessa länder har under sin industrialisering samlat på sig en mycket stor miljöskuld, och de fortsätter att använda mycket mer av våra begränsade resurser, räknat i förbrukning per capita, än u-länderna. Alla länder i världen bör genomföra en politik som bidrar till att förverkliga målen i Kyotoavtalet.

1.6 Finansiell spekulation

IMF oroas också över den finansiella spekulatjonen, som innebär miljoner transaktioner och överföringar av enorma penningmängder världen över varje enskild dag.

Det är oacceptabelt att det mesta av kapitalet som cirkulerar på penningmarknaderna inte är under demokratisk kontroll, och används för ändamål som inte gynnar den stora majoriteten av världens befolkning.

Dessutom har dessa penningströmmar en destabiliserande effekt på världsekonomin. "Portföljkapitalet" är den drivande kraften bakom tillgångsbubblor och volatila växelkurser, som alltmer plågar både u- och i-landsekonomierna.

Liberaliseringen av finansmarknaderna, som drivits på av företagen, institutionella investerare och de internationella finansinstitutionerna, är den främsta orsaken till denna instabilitet, och den har betingat ett mycket högt socialt och ekonomiskt pris i många länder. Finansiell liberalisering har lett till finansiella sammanbrott. Det har inneburit att årtionden av utvecklingsvinster för arbetstagarna har kunnat sopas undan på endast några månader, och att miljoner kastats tillbaka i fattigdom.

Den senaste vågen av företagsskandaler innebär dessutom att man har börjat oroa sig för att företagens interna kontrollmekanismer och deras offentliga redovisningsskyldighet är otillräckliga. Skandalerna har återigen visat företagseliternas förmåga att berika sig själva, utan att beakta om deras beteende är lagligt eller förenligt med en långsiktigt hållbar utveckling. Miljarder dollar har gått upp i rök, men de verkliga ekonomiska och mänskliga kostnaderna, i förlorade arbetstillfällen, brustna förhoppningar och ruinerade liv, har fått betalas av arbetstagarna och deras familjer.

1.7 Kris i världens handelssystem

Fyra år efter mötet i Seattle har sammanbrottet i Världshandelsorganisationens (WTO) ministermöte i Cancun i Mexiko visat det internationella handelssystemets oförmåga att tackla grundfrågan om hållbar utveckling, och rikta in sig på arbetstagarnas behov världen över. Det har lett till en förtroendekris bland organisationens medlemsländer, samtidigt som allmänheten ifrågasatt dess trovärdighet och legitimitet. Världshandelsorganisationens regler anses allmänt vara inriktade på de rika ländernas och de multinationella företagens behov, och gynna de rika på de fattigas bekostnad.

En orättfärdig handelspraxis, inklusive kränkningar av arbetstagarnas rättigheter, och regeringarnas motstånd mot att införa de centrala arbetsnormerna i handels- och investeringsavtal, ökar de aktuella påfrestningarna på det multilaterala systemet, och det finns en risk för bakslag och en våg av protektionistiska reaktioner.

Multilateralismen tappar fart, och det ingås istället sedan början av 1990-talet alltfler regionala handelsavtal. Det finns snart mer än 300 sådana avtal. Troligen kommer de politiska motiven att ingå nya sådana avtal inte att minska, utan öka.

Denna trend innebär inte bara att det växer fram nya ekonomiska zoner, utan också att det skapas nya centrum för politiska beslut. Det kommer att påverka intressebalansen i nya sektorspecifika eller allmänna förhandlingar om internationell handel.

Multilaterala regler är viktiga, framförallt för de svagare aktörerna i det globala systemet. Man måste enas på ett demokratiskt sätt om dessa regler, och även ta hänsyn till olika förhållanden och behov.

Handel leder inte automatiskt till hållbar ekonomisk tillväxt och utveckling. Handel kan bidra till utveckling, och till att minska fattigdom, men den aktuella politiken och praxisen måste i så fall ändras i grunden.

GATT har gynnat handeln och på vissa områden en ekonomisk tillväxt genom att minska tullarna. Överenskommelserna som var resultatet av Uruguayrundan och som skapade Världshandelsorganisationen gick dock mycket längre än till enbart minskade tullar, och tog upp icke-tariffära hinder mot handel och tjänstehandel, och bidrog till dagens obalanser i det globala handelssystemet.

Dessa avtal kan komma att omfatta många områden som är viktiga för den nationella ekonomiska och sociala politiken, som konsumentlagar, skyddet av arbetstagarna och miljön, offentliga tjänster, produktnormer, offentlig upphandling och annat.

Som det redan noterats kan kränkningar av arbetstagarnas rättigheter och miljönormer leda till snedvridningar av handelsvillkoren som i grunden inte är annorlunda än de snedvridningar som orsakas av tullar eller brott mot immaterialrätten, som kan bli föremål för WTO-sanktioner. Här råder en dubbelmoral, och det måste åtgärdas.

Världshandelsorganisationen måste reformeras, så att dess regler också omfattar arbetstagarnas och de fackliga rättigheterna, och sociala och miljömässiga krav.

Hur och under vilka förhållanden en produkt tillverkas är inte oväsentligt i socialt hänseende, och det är heller inte eventuella negativa följder som kommer av handeln med den, eller dess konsumtion. WTO-reglerna och -avtalen måste särskilt ta hänsyn till försiktighetsprincipen.

WTO-reglerna får dock inte inkräkta på regeringarnas förmåga att genomföra sin politik på områden som konsument-, arbetar- och miljöskydd, utbildning, sjukvård, industriutveckling eller allmän ekonomisk utveckling. WTO-reglerna måste också ge utrymme för att skydda inhemska industrier i barnastadiet (särbehandling) och där så är lämpligt för en uppsättning prestandakrav som regeringarna kan vilja lägga på investerare.

Ändrade handelsregler påverkar investeringsflödena, och de påverkar i sin tur var tillverkning förläggs, vilket sedan påverkar handeln. Att låta varor cirkulera fritt och att möjliggöra investeringar med färre restriktioner kan leda till desinvesteringar i vissa regioner i samband med att mer kapital flyttas till andra regioner.

Det är nödvändigt med regler som är rättvisa för alla, så det finns inget skäl att ge det privata kapitalet ännu fler rättigheter och större makt än det redan har. Det måste finnas en rimlig balans mellan investerarnas rättigheter och deras skyldighet att verka för hållbar utveckling, inklusive en förpliktelse att respektera och genomdriva arbetstagarnas internationellt erkända rättigheter.

Erfarenheten har visat att ökad handel och ekonomisk integration inte automatiskt gynnar hela befolkningen. Om handelsavtalen skall bidra till hållbar utveckling och till att bekämpa fattigdom och juridiska och sociala orättvisor måste alla samhällsgrupper, inklusive arbetstagargrupper och miljöorganisationer vara representerade när man förhandlar om dem.

1.8 Dramatiska förändringar i tillverkningssektorn

Dramatiska tekniska framsteg, framförallt digitala tekniker, har det senaste årtiondet lett till stora förändringar i de industriella processerna. Framstegen har ofta suddat ut skillnaderna mellan varor och tjänster.

Stora delar av tillverkningsprocesserna har automatiserats, och elektronik ersätter traditionella komponenter i nästan alla produkter.

Med hjälp av omstruktureringar i företagen minskas antalet anställda i metallindustriföretag praktiskt taget överallt. Under slutet av 1990-talet uppstod en ny våg av fusioner, förvärv och allianser mellan företag, som svepte genom metallindustrin och ledde till ytterligare personalnedskärningar. Outsourcing, åtgärden att lägga ut delar av tillverkningsprocessen till externa företag, är en nyckelaspekt i omstruktureringsprocessen. Det har blivit till en vanlig

ledningspraxis som påverkar inte bara produktionen, utan också sysslor som kräver hög kompetens, inklusive design, forskning och utveckling.

Arbetsgivare inför nya arbetssätt som omfattar flexibla arbets- och produktionssystem, avvikande anställningsformer och prestationslöner. Kraven på decentraliserade kollektivavtalsförhandlingar har mot bakgrund av denna nya flexibla arbetsmiljö ökat. Alla dessa förändringar får negativa följder för de rättigheter och skyddsregler som gäller på arbetsplatser, och som arbetstagarna kämpat för och genomdrivit. Att arbetsgivarna alltmer anlitar kvinnor, som i många fall inte har fackligt skydd, pressar också löner och arbetsvillkor.

Trenden att den traditionella arbetarens betydelse i ekonomin minskar, och att tjänstemannarbetet ökar, kommer att bestå. Nya industrisektorer växer fram medan gamla krymper, och ny teknik förändrar kompetenskraven i traditionella metallsektorer. Förändringarna i kompetenskrav som beror på ny teknik, ändrade handelsmönster (inklusive en förstärkt konkurrens från låglöneländer och en starkare marknadspress) och ny arbetsorganisation kommer att bli tydligare. Detta berör inte enbart fackföreningarna i i-länder, utan även de i u-landsregioner och i övergångsekonomier. Allt slags kunskapsarbete och arbete som kräver hög kompetens kan nu utföras praktiskt taget överallt, och såsom redan nämnts flyttar företagen alltmer högkvalificerat arbete till låglöneländer.

Fackföreningsrörelsen har inte råd att bortse från dessa förändringar i det industriella landskapet och i arbetskraftens sammansättning. Den måste intensifiera sitt fackliga organiserings-, utbildnings- och uppbyggnadsarbete, se över nationella, regionala och internationella strukturer och skapa organisationer som kan försvara arbetstagarnas rättigheter över hela världen. Om fackföreningarna inte införlivar dessa förändringar i sina strukturer och sin politik sätter de sin egen framtid på spel.

IT-sektorn erfordrar särskild facklig uppmärksamhet. Den snabba och långtgående utbredningen av IT i de traditionella industrierna ger dessutom upphov till särskilda utmaningar, inklusive ökade krav på utbildning, socialskydd och skydd för den privata sfären.

Det behövs en politik för att verka för att det skapas anständiga och hållbara arbetstillfällen. Satsningar på högre produktivitet och minskade kostnader kommer att leda till minskad sysselsättning i industrin och lägre arbetsinkomster. För att undvika det krävs följande:

- en ekonomisk stimulanspolitik och en jämnt fördelad tillväxt, som främjar expansion i både traditionella och nya industrier
- kortare arbetstider utan löneavdrag
- en industripolitik som underlättar anpassning i gamla industrier och framväxt av nya
- en arbetsmarknadspolitik som underlättar omplaceringar av arbetstagare som förlorat sina jobb på grund av handels- och investeringsflöden, och som sörjer för att arbetstagarna är utbildade eller omskolade för framtidens jobb och återinsätts i nya jobb

- ökade investeringar i utbildning, så att ständig fortbildning blir verklighet
- adekvata sociala skyddsnet.

1.9 Framväxande sociala allianser

Över hela världen träffas och mobiliseras medborgare för att bekämpa följderna av en otyglad kapitalism, avreglering och missgärningar från företagets sida. De kräver mer demokrati, respekt för mänskliga rättigheter och social rättvisa. Talrika rörelser, nätverk och förhandlingsforum växer fram, och de bygger upp breda koalitioner som har börjat spela en roll i den lokala och globala politiken. Samtidigt som den ekonomiska globaliseringen intensifieras ökar de sin förmåga att trycka på för politiska förändringar i den globala styrningen.

Bland dessa rörelser har det globala sociala forumet utvecklats till en viktig plattform för alla som söker efter alternativ till det nyliberala programmet. Forumrörelsen har visat sin förmåga att i global skala mobilisera miljoner berörda medborgare och attrahera talrika politiska och sociala aktörer. Forumen i Porto Alegre och Mumbai, och de regionala forumen, har visat att världens progressiva sociala krafter kan samlas, inte bara för att protestera mot det nuvarande systemets orättvisor och förödelse, utan också för att presentera alternativ som omfattar investeringar i social utveckling, miljöansvar och ett starkt regleringsansvar för nationalstaterna.

Globaliseringen måste reformeras och omorienteras. Forumprocessen kan bidra till det, hjälpa till att inleda en utveckling mot effektiv, demokratisk och ansvarsskyldig global ledning, och verka för ömsesidig respekt, tolerans och internationell solidaritet.

Det globala sociala forumet är också ett utrymme som kan användas för att nå ut till andra organisationer, lära om olika frågor och inleda en konstruktiv dialog med sociala rörelser. I sitt sökande efter nya allierade kan fackföreningarna utnyttja detta utrymme för att knyta kontakter med organisationer med samma grundläggande värderingar som vi har och som engagerar sig för hållbar utveckling, mänskliga rättigheter, jämställdhet mellan könen och skydd av enskilda och kollektiva rättigheter i ekonomin. Samtidigt som vi verkar för detta mål bör våra fackföreningar sörja för att vi syns i dessa forum och att vårt budskap är väl formulerat, så att vi får ett inflytande och kan ha en meningsfull växelverkan med likasinnade organisationer.

2. IMFs uppgift

Fackföreningsrörelsens grundläggande uppgift är att höja arbetstagarnas löner, förbättra deras arbets- och levnadsvillkor och sörja för att deras rättigheter respekteras. IMFs uppgift är att verka för detta i metallindustrin och tillhörande branscher genom att verka via de nationella medlemsförbunden och på det globala planet.

Den fackliga utmaningen är idag att se till att den ekonomiska globaliseringen tjänar världens människor. Nationella och internationella metallfack måste ge den bredare fackliga rörelsen ett effektivt stöd för att den skall kunna anta denna utmaning. Metallfacken måste därför fortsätta att bygga upp organisationer som:

- har kapacitet att delta i samordnade nationella och internationella aktioner
- har ett sådant politiskt inflytande och sådana resurser att de kan göra ett reellt bidrag till arbetet för våra globala mål.

IMF kommer att i samarbete med andra fackliga organisationer:

1. bygga upp en starkare fackföreningsrörelse, genom att
 - utveckla globala strukturer
 - förbättra våra kommunikationer och vår kunskap om viktiga frågor
 - organisera nya medlemmar och bilda demokratiska arbetarföreningar över hela världen
 - förstärka de befintliga fackföreningarna
 - skapa en mera enad metallarbetarrörelse
 - främja arbetstagarnas rättigheter
 - stärka de kvinnliga arbetstagarnas rättigheter
2. verka för att internationellt erkända centrala arbetsnormer tillämpas i alla länder och införs i avtal om internationell handel och internationella investeringar
3. utarbeta och rigoröst fullfölja ett program som skall främja ekonomisk tillväxt, skydda miljön och förbättra de sociala förhållandena; när fackföreningsrörelsen är stark finns det en hållbar ekonomisk tillväxt och alla får del av välståndet
4. sörja för att företag, nationella regeringar och världens styrande organisationer prioriterar kvinnors rättigheter, intressen och representation; det

måste skapas nya strukturer inom IMF för att bevaka framstegen i genomförandet av kvinnornas rättigheter, den kvinnliga representationen och organiseringsstrategierna i alla regioner

5. skapa nationella och internationella allianser med politiska och sociala organisationer för att uppnå dessa mål och begränsa de transnationella företagens makt
6. främja rättvis handel, social rättvisa och kampen mot fattigdom.

3. IMFs handlingsprogram

3.1 Globala strukturer för att motsvara globala utmaningar

IMF utgör redan en internationell plattform och samordnar globala kampanjer för medlemsförbundens räkning. IMFs struktur måste dock förbättras ytterligare för att kunna anta utmaningarna som fackföreningarna står inför.

Det är viktigt att IMF fortsätter att bygga upp en global facklig struktur som kan samordna och genomföra aktioner på alla nivåer, överallt i världen, närhelst och varhelst det behövs.

Det är avgörande att dessa förändringar i våra strukturer genomförs så snabbt som möjligt, och att alla människor i organisationen, från ordförandena i nationella fackförbund till enskilda medlemmar, engageras i förändringsarbetet.

Även det dagliga arbetet i fackföreningarna måste globaliseras, så att alla aktioner under alla steg knyter samman de lokala och internationella nivåerna. Det bör vara uppenbart för alla i organisationen att varje enskild aktion kan påverka arbetsförhållandena på annat håll, och gör det.

För att kunna sörja för de regionala och globala strukturer som krävs för att kunna tackla det internationella kapitalets växande makt är det avgörande att IMF-förbunden är aktivt involverade och engagerade i arbetet för detta mål.

3.1.1 Internationella fackliga organisationer

Det industriella landskapet förändras ständigt, och de tidigare gränserna mellan industrisektorer suddas ut, i synnerhet när ny teknik och nya tillverkningsprocesser införs.

IMF kommer att fortsätta att arbeta tillsammans med de andra globala fackliga organisationerna, Internationella fackföreningsinternationalen (FFI) och den fackliga rådgivande kommittén i OECD (TUAC) för att främja medlemsförbundens intressen och målen i handlingsprogrammet

I takt med att industrisektorerna smälter samman behöver fackföreningsrörelsen nya strukturer på det internationella planet.

IMF kommer att verka aktivt för ett närmare samarbete med de andra globala fackliga organisationerna, och vi kommer tillsammans att utarbeta strategier för att bygga en starkare, mer enad, lyhörd och effektiv facklig organisation på det nationella och internationella planet som kan tackla de mäktiga transnationella företagen

Samarbetsområdena omfattar:

- informations- och kommunikationsteknikinitiativ
- TNF-relaterade aktioner, och rapporter om företagens arbetsmarknadsrelationer och miljöpraxis
- de centrala arbetsnormerna
- analyser om handels- och investeringsavtal och av regeringars förhandlingspositioner med avseende på deras följder för arbetstagarna
- gemensamma fackliga uppbyggnadsprojekt
- arbete för att skapa lämpliga strukturer för att svara på konkreta behov.

3.1.2 IMFs världsråd

I länder där det finns mer än ett IMF-förbund bör man alltid sträva efter enhet och mot att bilda en enda, enad metallarbetarorganisation.

För att underlätta detta uppmuntrar IMF sina lokala medlemsförbund att bilda länderråd, för att:

- stimulera samarbete mellan fackföreningarna
- medla i tvister och i fall av rivalitet mellan förbund
- skapa enhet mellan fackföreningarna på kärnområdena kollektiva förhandlingar, utbildning och organisering av de oorganiserade.

Det har under den förra kongressperioden bildats länderråd i flera länder, och de har utfört ett värdefullt arbete. Ansträngningarna måste fortsättas för att befästa detta arbete.

3.1.3 Informationsnätverk

Information har i den allt komplexare globala omgivningen en vital roll att spela i växelverkan mellan arbetsgivare och fackföreningar, liksom inom fackliga organisationer.

Fackligt aktiva människor behöver dagligen snabb tillgång till aktuella uppgifter om ekonomi, företagsstrukturer och arbetsmarknadsrelationer, oavsett om de formulerar förhandlingskrav eller utarbetar en social och ekonomisk politik.

IMF kommer att initiera uppbyggnaden av informationsnät mellan medlemsförbund, varvid TNF-relaterade strukturer och regionala sektorbaserade konferenser särskilt skall beaktas.

IMFs världsråd och aktionsgrupper måste till exempel upprätta kommunikationskanaler för att medlemmar skall kunna hålla kontakten mellan möten, snabbt svara på förfrågningar och samordna information som kommer från de nationella och regionala nivåerna.

3.1.4 IMFs kommunikationssystem

Effektiva informationssystem förutsätter snabba och enkla kommunikationsmedel.

IMFs och medlemsförbundens röst måste kunna höras – oavsett om de utför påverkansarbete för sociala och ekonomiska reformer eller stöder arbetstagare vars rättigheter kränks. Ett snabbt utbyte av korrekt information är av central betydelse för den internationella solidariteten, och för ett framgångsrikt kampanjarbete. IMF och medlemsförbunden måste förbättra sin kapacitet på detta område.

En viktig aspekt av detta är att det internationella fackliga arbetet måste få mer legitimitet bland vanliga medlemmar och fackliga aktivister på olika nivåer. Medlemsförbundens kommunikationskanaler är livsviktiga för detta. Dessutom kommer IMF, för att öka samarbetet och utbyta information, att fortsätta att anordna möten för kommunikationssekreterare och journalister på fackliga tidskrifter.

Internet har revolutionerat kommunikationerna, och IMFs flerspråkiga webbplats och nyhetsbrevet som skickas ut som e-post har blivit IMFs huvudsakliga kommunikationskanal. Samtidigt är det viktigt att IMF inte missgynnar de som ännu inte har tillgång till Internet. IMF kommer därför att fortsätta att göra information tillgänglig via traditionella kanaler, och ge råd till medlemsförbund som vill upprätta digitala kommunikationskanaler.

IMF kommer att fortsätta att ge ut en kvartalstidskrift för att hålla medlemmarna informerade om utvecklingen i metallindustrin, publicera djupgående analyser av viktiga frågor och tidvis sprida forskningsresultat och rapporter som kan hjälpa medlemmarna i deras dagliga fackliga verksamhet.

För att i allmänhet kunna förbättra sina kommunikationer måste IMF som organisation utarbeta en sammanhängande kommunikationspolitik som fastlägger ansvar och ledande principer.

3.2 Strategier med inriktning på transnationella företag

Den politiska reformen av globaliseringsprocessen måste omfatta bindande regler för multinationella företag, som måste ta konsekvensen av sitt ansvar och sina skyldigheter på de sociala, ekologiska och människorättsliga områdena, och omsätta dessa i sina verksamheter. Målet måste vara juridiskt bindande internationella regler som kan genomdrivas effektivt och med sanktioner. Internationella ramavtal är viktiga instrument i arbetet för detta.

Samtidigt kommer IMFs verksamhet med inriktning på transnationella företag (TNF) att fortsätta att inriktas på att bygga upp och upprätthålla solidariteten mellan fackföreningar och arbetstagare tvärs över de globala produktionskedjorna i metallindustriföretag och -industrier. Denna solidaritet är avgörande för att kunna anta utmaningarna som facket ställs inför i dagens företagsdrivna globalisering och konkurrensen på marknaden, som hetsar arbetstagare och samhällen mot varandra. Om dessa krafter inte motverkas och förändras hotas

jobb, levnadsstandard, arbetsvillkor och socialskydd för metallarbetare och deras samhällen världen över.

3.2.1 Skapa och stärka banden tvärs över produktionskedjorna i transnationella företag

IMF kommer att fortsätta att förstärka banden mellan fackföreningar som representerar arbetstagare i olika delar av de transnationella företagens produktionskedjor genom IMF:s världsråd och aktionsgrupper, med en sektorbaserad samordning via IMF:s industriavdelningar. En del av detta arbete består i att IMF samarbetar med fackföreningar i transnationella företags hemländer för att hjälpa fackföreningar i andra länder där företaget är verksamt att erhålla information och få till stånd samråd som liknar dem i hemländerna.

IMF:s världsråd har spelat en viktig roll för att försvara arbetstagarnas intressen över nationsgränserna. Vi kommer att fortsätta ansträngningarna för att göra IMF:s världsråd till mindre, permanenta arbetsgrupper som finansieras av företaget, och som är bättre lämpade för att:

- svara på trängande uppmaningar att agera
- utarbeta och genomföra gemensamma strategier
- samordna aktioner med regionala representativa organ för arbetstagare (som europeiska koncernråd).

IMF:s regionala sektormöten stöder omvandlingen och förstärkningen av världsråden, och förbättrar samordningen av industriförbund, genom att kombinera arbetstagarforum på företags- och sektornivå. Där så är lämpligt ska företags- och sektorbaserade regionala nätverk utvecklas för att stödja strategier för fackliga organisationers arbete med transnationella företag.

Organiseringsarbetet tvärs över de transnationella företagens produktionskedjor är en viktig angelägenhet för IMF-råden och aktionsgrupperna, och under de regionala sektormötena. Man kommer att kartlägga fackliga utvecklingsmöjligheter och utarbeta verksamheter där de transnationella företagens investeringar har skapat nya eller växande koncentrationer av arbetstagare (inklusive leverantörsverksamheter), och där det råder förhållanden som stöder de fackliga uppbyggnadsverksamheterna. En aktiv medverkan och stöd från IMF-förbunden, särskilt fackföreningarna i de transnationella företagens hemländer, är nödvändiga för att bedriva detta arbete.

Organiseringsinitiativen måste också inriktas på utbredningen av fackligt oorganiserade verksamheter i länder där det finns starka fackförbund. Många företag har vägrat att acceptera fackföreningar i nya anläggningar i länder där de har bedrivit verksamheter i många år, eller i länder där de är nya. Arbetet för att organisera dessa anläggningar är avgörande för att upprätthålla och återställa IMF-förbundens styrka, och därför en viktig uppgift för IMF.

Några problem som alltmer berör arbetstagarna tvärs över de transnationella företagens produktionskedjor är outsourcing, osäkra anställningsförhållanden och exportfrizoner. De negativa effekterna av dessa fenomen drabbar ofta

kvinnliga metallarbetare hårdast. IMF kommer att försöka att agera inom ramen för en strategi med inriktning på TNF genom att utnyttja internationella ramavtal, ILO-konventioner, OECDs riktlinjer för multinationella företag och andra instrument för internationell solidaritet, samt genom att arbeta i allianser med valda icke-statliga organisationer som har samma mål som vi för att skydda och främja arbetstagarnas och de fackliga rättigheterna.

En effektiv facklig organisering är dock ett absolut nödvändigt element. Utan slagkraftiga fackföreningar kan arbetstagarnas rättigheter, inbegripet de som stadfästs i centrala arbetsnormer och internationella ramavtal, inte genomföras och övervakas på ett verkningsfullt sätt.

3.2.2 Internationella ramavtal

IMF och medlemsförbunden utnyttjar en hel uppsättning mekanismer i relationerna med TNF i metallindustrin. Bland de viktigaste är förhandlingar om och att genomföra internationella ramavtal.

Varje medlemsförbund i IMF åtar sig att verka för internationella ramavtal med multinationella företag som har huvudkontoret i förbundets land.

IMF har enats om en modell till ett internationellt ramavtal och ett policydokument om att förhandla om och genomföra internationella ramavtal. IMF har också med framgång förhandlat om sådana avtal med TNF i flera metallindustrisektorer. IMF kommer att försöka att driva på detta arbete med följande åtgärder:

- förhandlingar om ytterligare internationella ramavtal, med utgångspunkt från våra hittillsvarande erfarenheter och resultat och IMF:s avtalsmodell
- en kartläggning av möjligheter att förstärka befintliga avtal och av vilka alternativ och möjligheter som är optimala för att uppnå förbättringar, efter samråd med fackföreningarna som omfattas av avtalen
- uppbyggnad och vidareutveckling av mekanismer för att bevaka och genomföra avtalen med sikte på efterrättelse, via IMF:s strukturer och regionkontor, och genom utbildning och involvering av medlemsförbunden, i syfte att uppnå bästa praxis i TNF som har undertecknat ramavtal
- utredning av möjliga strategier för att uppmuntra motvilliga TNF att förhandla om eller genomföra internationella ramavtal; stödet från medlemsförbunden, i synnerhet i företagens hemländer, är avgörande för detta.

3.2.3 Andra mekanismer med inriktning på TNF

I vissa länder kan fackföreningarna påverka transnationella företag via arbetstagarnas kapital i pensionsfonder. IMF-förbund medverkar också i olika försök att påverka ägarstyrningen av företagen i olika länder. Dessa påverkansmetoder används bäst av fackföreningarna i företagens hemländer för att främja och skydda arbetstagarnas och de fackliga rättigheterna tvärs över de globala produktionskedjorna, för att bekämpa företagskorruption och för att

verka för ett starkare samhällsansvar i företagen. IMF kommer att fortsätta att verka genom TUAC och FFI för att ytterligare förstärka dessa mekanismer.

Att utbyta och sprida information om företagsstrategier, fackliga svar och resultat är nödvändiga och verkningsfulla medel för att påverka transnationella företag. Vi kommer att via IMF-råden, aktionsgrupperna och de regionala sektormötena att fortsätta att utveckla nätverken för informationsutbyte, och aktionsnätverken, som skall vara effektiva, agera snabbt och träffsäkert, och vara tillgängliga. Det behövs ett tekniskt och politiskt stöd av IMF-förbunden för att bygga upp och förstärka nätverken, och för att internationellt samordna informationen från de nationella och regionala nivåerna.

IMF kommer att fortsätta att samla in, analysera och sprida information om metallindustrierna, med särskild inriktning på företag och industrisektorer där arbetstagare och medlemmar koncentreras. Bevakade områden omfattar kollektiva förhandlingar, teknikutvecklingen, nya sätt att organisera produktionen, arbetstider, löner och klassificeringssystem, samt stridsåtgärder. Närhelst det är möjligt kommer dessa och andra gemensamma forskningsverksamheter att genomföras i samarbete med EMF och andra globala fackliga organisationer, och till fullo utnyttja ILOs, FN:s och andra internationella organs resurser.

3.3 Solidaritet och organisering

3.3.1 Kollektiva förhandlingar

Kollektiva förhandlingar är fackföreningarnas kärnverksamhet. De är det bästa instrumentet för att reglera relationen mellan arbetsgivare och arbetstagare och för att lösa problem på arbetsplatserna. Deras betydelse sträcker sig i själva verket längre än enbart till arbetsplatserna. De påverkar levnadsförhållandena i samhällena, och samhällenas utvecklingsutsikter. Fackföreningarna bör alltmer använda sig av kollektiva förhandlingar i sitt engagemang för samhällena, och främja arbetstagarnas bredare intressen som medborgare och konsumenter.

Under det senaste årtiondet har dock fackföreningsrörelsen pressats av arbetsgivare och deras allierade, som velat försvaga de kollektiva avtalsförhandlingarnas genomslagskraft, och därmed även fackföreningsrörelsen. Arbetsgivare är i synnerhet angelägna om att eliminera nationella, branschomfattande, och ibland även företagsomfattande kollektiva förhandlingar. Genom att hota med outsourcing av tillverkning och tjänster pressar de också på för mer flexibilitet och förhandlingar om eftergifter. Nya anställningsformer och arbetsmetoder som ökar stressen och osäkerheten påtvingas arbetstagarna. I u-länder kräver utländska investerare ändringar i regelverken som fullständigt ignorerar sådana åtgärders utvecklingsdimensioner.

IMF och medlemsförbunden måste reagera bestämt på sådana angrepp.

IMF kommer att arbeta med medlemsförbunden för att sörja för att kollektivavtal fortsätter att vara en ram för att garantera anständiga löner och

arbetsvillkor, i enlighet med existerande nationell praxis. Dessa avtal utgör grunden för en anständig levnadsstandard för IMF-förbundens medlemmar.

Med hjälp av ett förbättrat informationsutbyte och internationella solidaritetskampanjer skall IMF öka sina ansträngningar för att stödja medlemsförbunden i deras förhandlingar om löner och arbetsvillkor, men också om outsourcing, anställningstrygghet, arbetsorganisation och andra frågor som hänger samman med omstruktureringar i företagen. I detta syfte kommer IMF att

- samarbeta med EMF och verka för att det skapas ett globalt informationsnätverk om kollektiva förhandlingar, varvid erfarenheterna med Eucobanätet skall utnyttjas
- organisera seminarier och workshopar om specifika förhandlingsfrågor, som arbetstider, flexibilitet, ständig fortbildning, nya arbetsavtal, outsourcing, m.m.

IMF intresserar sig särskilt för vad nya tekniker betyder för kompetenskraven i metallindustrin. IMF kommer att samordna påverkansarbetet i kollektiva förhandlingar gentemot arbetsgivarna för att se till att arbetstagarnas kompetens uppgraderas i syfte att undvika kompetensbrister och onödiga uppsägningar.

3.3.2 Facklig utveckling och utbildning

3.3.2.1 Uppbyggnad av starka fackföreningar

Arbetstagarna kan göra sina röster hörda endast om de är organiserade i starka, representativa och demokratiska fackföreningar. För IMF är uppgiften att främja organiseringsarbetet, och att samla existerande metallarbetarorganisationer under IMF:s fana, högt prioriterad.

IMF kommer att främja uppbyggnaden av fackföreningar genom att samordna och stödja projekt och ge råd till medlemsförbund om organiseringsstrategier, fackliga strukturer, jämställdhet, strategisk planering, m.m. Särskilt IMF:s region- och projektkontor har denna uppgift.

3.3.2.2 Medlemsutbildning

IMF kommer att bidra till den fackliga utbildningen som medlemsförbunden genomför när denna handlar om fackliga kärnverksamheter som kollektiva förhandlingar, organisering och försvar av arbetstagarnas rättigheter, när den knyter samman lokala och globala frågor, och när den är metodologiskt sund.

Utbildningsbehoven fylls dock bäst av fackföreningarna själva.

IMF kommer att arbeta tillsammans med medlemsförbunden för att bygga upp de kompetenser och resurser som krävs för att de skall fylla sina egna utbildningsbehov genom att erbjuda utbildning och material för grupper av kursledare som valts ut av de lokala fackföreningarna.

3.3.2.3 Fackföreningar som kan stödjas

IMF kommer att erbjuda stöd till fackföreningar som

- engagerar sig i verksamheter som leder till självförsörjning
- har fastlagt sina prioriteter och kartlagt sina behov
- arbetar i enlighet med IMF:s politik för facklig utveckling
- bygger upp fackliga strukturer som svarar mot arbetstagarnas behov på det lokala och internationella planet, och som involverar kvinnor på alla nivåer
- kan organisera verksamheter eller är beredda att ha ett nära samarbete med IMF:s berörda regionkontor för att organisera sådana verksamheter
- bygger upp fackliga strukturer som är demokratiska, som inte domineras av politiska partier och som är oberoende av arbetsgivarna
- är redo att samarbeta med andra IMF-förbund på det lokala, nationella och internationella planet
- förföljs av repressiva regeringar.

3.3.2.4 Projekt som kan stödjas

IMF kommer att erbjuda resurser och ekonomiskt stöd för fackliga utvecklingsprojekt som

- bygger upp organisationer som står oberoende av arbetsgivare och regeringar
- ökar demokratin i organisationen och uppmuntrar och hjälper medlemmar, i synnerhet unga medlemmar och kvinnor, att delta i organisationens verksamheter; projekt bör bidra till att eliminera diskriminering som bygger på politisk tillhörighet, ras och kön
- ökar organisationens förmåga att genomföra egna fackliga kärnverksamheter, d.v.s. som bidrar till självförsörjningen, i synnerhet på utbildningsområdet
- förstärker solidariteten inom organisationen, bland fackföreningarna i landet eller regionen, och inom IMF
- stöder oberoende fackliga organisationer som verkar under och bekämpar repressiva regeringar.

IMF:s region- och projektkontor kommer att arbeta tillsammans med medlemsförbunden för att kartlägga och bedöma deras organisatoriska behov och hjälpa dem att utarbeta projekt och verksamheter för att uppfylla dem. IMF kommer att verka för en samordning av verksamheter bland medlemsförbunden för att sörja för en effektiv resursanvändning.

För att nå projektmålen mål måste personalen på regionkontoren och huvudkontoret ha de nödvändiga kompetenserna för att hantera planerings-, rapporterings- och granskningsprocesser för dessa verksamheter.

3.3.2.5 Arbete förändras

Sättet att organisera produktionen och produktionsteknikerna i metallindustrin genomgår stora förändringar. Teknikförändringar följs av förändringar i arbetsorganisationen; vissa yrken försvinner och en del arbetstagares kunskaper riskerar att bli föråldrade. Förutom att de betonar anställningstryggheten bör fackföreningarna via kollektiva förhandlingar sörja för att deras medlemmar och andra arbetstagare har tillgång och möjligheter till ständig fortbildning, och inte endast till smala kompetenser som kan utnyttjas i en enda arbetsprocess. De bör också medverka till att utarbeta en lämplig utbildningspolitik och lämpliga utbildningsprogram.

IMF kommer att lansera en process för att medlemsförbunden skall diskutera frågan, lära sig av varandra och arbeta för bästa praxis, för att på ett bättre sätt skydda medlemmarnas rätt att behålla och utveckla sina kompetenser.

3.3.3 Lika rättigheter

IMF anser att alla arbetstagare, oavsett kön, ålder, nationalitet, etnisk tillhörighet, sexuell läggning och religion skall ha lika rättigheter.

Att öka den fackliga anslutningen bland kvinnor och unga arbetstagare, för att skydda deras rättigheter, är en av våra viktigaste uppgifter som facklig rörelse.

Väldigt många kvinnor fortsätter att komma in på arbetsmarknaden överallt i världen. I u-länderna är kvinnor den huvudsakliga arbetskraften i exportfrizonerna, där fackföreningarna ofta förtrycks. De allra flesta kvinnorna är inte organiserade alls. Det gäller särskilt kvinnor som arbetar för små och medelstora företag. IMF kommer att sörja för att kvinnliga arbetstagare prioriteras i kampanjer för att organisera de oorganiserade, med inriktning på exportfrizoner och små och medelstora företag.

Kvinnliga arbetstagares rättigheter kränks alltjämt. IMF kommer att verka för ett starkare juridiskt skydd för kvinnliga arbetstagare, inklusive moderskapsförsäkring och lika lön. IMF kommer också att arbeta tillsammans med medlemsförbunden för att sörja för att kvinnor deltar direkt i kollektiva förhandlingar, och för att man använder sig av förhandlingar som ett sätt att förstärka kvinnors rättigheter.

Kvinnor är fortfarande alltför svagt representerade på alla nivåer i de fackliga organisationerna. Det finns få kvinnliga fackliga funktionärer, även när kvinnor utgör majoriteten av medlemmarna. IMF har vidtagit åtgärder för att öka kvinnors medverkan i organisationen, och kommer att fortsätta att återställa balansen. Det kommer att fastläggas mål för kvinnors medverkan i IMF-möten och -verksamheter, vilket kommer att bidra till att IMFs strukturer förstärks. IMF kommer att uppmuntra sina medlemsförbund att granska fackliga strukturer och valprocesser för att kunna undanröja hinder mot en kvinnlig representation.

IMF kommer också att under kollektiva förhandlingar, i organiseringsarbetet och arbetet med andra frågor som är relaterade till internationellt erkända

arbetsnormer prioritera ett juridiskt skydd för alla arbetstagare som är föremål för någon som helst form av diskriminering.

3.3.4 Rätt till säkra arbetsförhållanden

Hälsan är en arbetstagares mest grundläggande tillgång. Att skydda och främja hälsan och säkerheten på arbetet är därför en fundamental facklig uppgift som alla IMF-förbund borde ha högst upp på sina arbetsprogram. Den fysiska arbetsmiljön har förbättrats betydligt de senaste årtiondena, men alltför många människor dör fortfarande av skador och sjukdomar som orsakats av arbetsolyckor och hälsofarliga arbetsförhållanden.

Enligt statistik från ILO förlorar varje år miljoner arbetstagare livet på arbetet. De är dessutom endast toppen av isberget. Det vi varken kan se eller förklara är de många dödsfallen i sjukdomar, som cancer, som beror på att arbetstagare utsatts för farliga kemikalier och andra substanser.

Arbetsiderna och arbetstempot är två viktiga faktorer som kan påverka arbetstagarnas hälsa och säkerhet. Dödsfall och skador på arbetsplatserna, liksom psykosomatiska sjukdomar, har ett nära samband med långa arbetstider och den höga arbetstakt som både arbetare och tjänstemän förväntas hålla. De hänger också direkt samman med hur produktionen organiseras. Arbetsorganisationen och arbetsmiljön är två frågor som IMF kommer att fortsätta att inrikta sitt arbete på.

I takt med att ny teknik införs, som datorer och automatisering, utsätts arbetstagarnas hälsa och välbefinnande för nya påfrestningar. Stress och psykiskt pressande arbetsförhållanden är ofta en allvarlig hälsorisk, särskilt i tjänstemannajobb. Denna specifika fråga har diskuterats under flera IMF-verksamheter, och den har varit föremål för forskning i ett internationellt projekt.

Förebyggande åtgärder är det bästa sättet att sörja för att arbetstagarna inte utsätts för dåliga arbetsförhållanden. Vi måste därför prioritera sådana åtgärder. Förebyggande arbete måste bygga på en lämplig nationell lagstiftning. ILO-konventioner och uppförandekoder måste införas i nationella lagapparater och kollektivavtal. Arbetstagarnas hälsa beror dock inte uteslutande på arbetsförhållandena. Andra faktorer, som miljön utanför arbetsplatsen, kan orsaka ytterligare problem för arbetstagarna.

Den internationella fackföreningsrörelsen måste arbeta på olika plan för att befintliga regler och normer skall genomdrivas och respekteras. Det gäller till exempel ILO-konvention 155 om arbetarskydd och arbetsmiljö och rekommendationen 164 om arbetsmiljö, liksom de många uppförandekoderna.

IMF kommer att:

- arbeta med FFI, TUAC och de globala fackliga organisationerna för att förmå ILO att utbilda och informera arbetsgivare, regeringar och fackliga organisationer om befintliga arbetsmiljölagar
- starta omfattande arbetsmiljöutbildningsprogram för instruktörer, som sedan skall kunna utbilda skyddsombud på anläggningsnivå

- fortsätta att sörja för att det bildas arbetarskyddskommittéer på anläggningsnivå på alla arbetsplatser, med valda eller utsedda fackliga skyddsombud
- ta upp arbetsmiljöfrågor under möten i globala koncernråd
- fortsätta att verka för kortare arbetstider.
- bedriva kampanjarbete för ett internationellt förbud mot produktion, import, export och användning av asbest; behandling och kompensation för arbetstagare som lider av asbestrelaterade sjukdomar bör bekostas av arbetsgivare; det bör sättas press på nationella regeringar för att de skall införa övergångsprogram för arbetstagare som förlorat sina jobb på grund av förbudet mot asbest.

3.3.5 Internationell solidaritet

I den ekonomiska globaliseringens tid leder kapitalets rörlighet och den mördande konkurrensen om investeringar till ökade spänningar mellan och inom länder, och solidariteten mellan arbetstagare undergrävs. Under hot om outsourcing eller utflyttning försöker företag att avskaffa eller försämma dyrköpta förmåner och rättigheter, och hetsa arbetstagare mot varandra, vilket leder till en jakt mot botten, med lägre trygghet och inkomster.

Arbetstagare i alla länder har rätt till den ekonomiska och sociala utveckling som kapitalströmmarna kan hjälpa till att åstadkomma, och de har alla ett gemensamt intresse av att anställningsvillkor harmoniseras uppåt. Fackföreningarna måste verka för bättre förståelse av de krafter som verkar, och för en stark solidaritet, om vi vill kunna motverka den ökande konkurrensen på arbetsmarknaden, som endast tjänar kapitalets intressen.

IMF måste göra mer för att stödja nationella utvecklingsstrategier. Det betyder i sin tur att fackföreningarna på den södra hemisfären måste agera gentemot staten, och inte enbart kapitalet. Det betyder också att IMF, via medlemsförbunden, måste öka trycket på staterna i norr för att de skall sluta att motverka utvecklingsansträngningarna i syd, vare sig det sker direkt eller via Världshandelsorganisationen och de internationella finansinstitutionerna.

Internationella solidaritetsaktioner till stöd för sociala landvinningar, arbetstagarnas rättigheter, organisering och kollektiva förhandlingar är viktigare än någonsin. För att de skall kunna bli verkningsfulla är enhet och solidaritet mellan arbetstagare och fackföreningar på det nationella och regionala planet oundgängliga, och IMF och medlemsförbunden bör därför överväga olika former av gränsöverskridande kollektiva aktioner.

IMF måste svara än snabbare och effektivare på uppmaningar till solidaritetsaktioner – och så fort som möjligt skicka ut information till medlemsförbunden och begära deras stöd. IMF:s stöd kommer att omfatta hjälp under kampanjer för att motverka transnationella företags försök att flytta tillverkning utan tillräcklig hänsyn till arbetstagarna i alla delar av världen.

För att IMF skall kunna ge ett skyndsamt stöd måste medlemsförbunden lämna god information om dispyter, redogöra för försöken att lösa dem nationellt, och ange vilket stöd man förväntar sig av IMF.

3.3.6 Organisering av de oorganiserade

Av uppskattningsvis 70 miljoner metallarbetare i världen är färre än en tredjedel medlemmar i ett IMF-förbund.

I början av detta århundrade är uppgiften att organisera de oorganiserade lika viktig för fackföreningsrörelsen som den var under 1900-talet.

Utflyttningen av fabriker till "lågkostnadsområden", där fackliga verksamheter begränsas eller till och med förtrycks, och bristerna i fackets kommunikation med unga människor, tjänstemän och kvinnliga arbetstagare, gör denna uppgift desto mer trängande. Fackföreningarna måste finna nya sätt att nå ut till dessa arbetstagare, som ofta vet mycket litet om facket, eller inte ser sina intressen bli representerade av fackföreningar, och som därför är mindre motiverade att ansluta sig.

De senaste årtiondena har investeringar från transnationella företag strömmat in i exportfrizoner, där löner och arbetsvillkor är usla och arbetstagarnas rättigheter kränks systematiskt. Det är ofta kvinnor som anställs i exportfrizonerna, där det i allmänhet är svårt att organisera arbetstagarna, och de tvingas att acceptera de lägsta lönerna och de sämsta arbetsvillkoren. Denna utveckling hotar inte bara sysselsättningen i länder med högre normer, inklusive andra u-länder, den hindrar också en hållbar utveckling, genom att förvägra arbetstagarna i exportfrizonerna en rimlig andel av förtjänsten.

Vidare, även om fackföreningsrörelsens ryggrad av tradition har bestått av arbetare i stora tillverkningsanläggningar, har IMF och dess medlemsförbund inte råd att ignorera de små och medelstora företagen eller hi-techföretagen, och hi-techjobben i de traditionella industrierna. Vi kan heller inte ignorera förändringarna i arbetskraftens sammansättning som kommer från den strukturella och teknologiska omvandlingen av metallindustrierna, och faktumet att tjänstemännen utgör en allt större andel av arbetstagarna.

Hi-techsektorn har flera särskilda kännetecken, som innebär att IMF måste anstränga sig till sitt yttersta. Verksamheterna måste utökas och intensifieras, och inriktas på arbetstagare på alla nivåer i de berörda företagen. I detta sammanhang måste det sörljas för en fungerande samordning mellan de berörda IMF-avdelningarna.

Oavsett hur litet ett företag är, och oavsett om det tillverkar stål eller datorchips, anser IMF att alla arbetstagare bör åtnjuta de rättigheter och förmåner som ett medlemskap i fackföreningar för med sig.

Att organisera förblir en grundläggande uppgift för alla IMF-förbund, och endast fackföreningarna själva kan organisera arbetstagarna. IMF kan dock stödja dem, och i lämpliga fall samordna medlemsförbundens organiseringsverksamheter och skapa forum för ett utbyte av information och erfarenheter.

Organiseringsansträngningarna kommer i synnerhet att inriktas på

- exportfrizoner där arbetstagarnas rättigheter rutinmässigt förtrycks och exploatering är en vardaglig realitet

- små och medelstora företag, i synnerhet sådana som har lagt ut en del av tillverkningsprocessen på en organiserad arbetsplats på entreprenad
- hi-techföretag, med särskild tonvikt på företag som tillhandahåller tekniska komponenter i produkter som tillverkas av medlemmar i IMF-förbund
- företag som befinner sig högre upp eller längre ned i en produktionskedja, och arbetar med forskning och utveckling, design, komponenttillverkning, råvarutillförsel eller distribution
- kvinnor, unga arbetstagare och tjänstemän; beträffande de senare kommer IMF och medlemsförbunden att följa upp det policydokument som antogs av IMF:s exekutivkommitté i maj 2004 och som fastlägger ett antal mål och rekommendationer för det framtida arbetet; större vikt måste läggas på att se till att fackföreningarna blir till nytta, och lyhörda, för dessa arbetstagare, som utgör en ökande andel av arbetstagarna, men som är svagt organiserade
- stöd för medlemsförbundens ansträngningar att få till stånd förändringar i lagar som fastställer och skyddar rätten att organisera sig och förhandla kollektivt.

Detta arbete måste samordnas med ansträngningar för att organisera arbetstagare i TNF-relaterade företag i vilka det finns IMF-strukturer. Fackligt oorganiserade verksamheter i sådana företag måste prioriteras i IMF:s organiseringsarbete, oavsett om det är fråga om nya anläggningar eller om det rör sig om tillverkning som lagts ut från organiserade verksamheter.

3.4 En social dimension i den ekonomiska globaliseringen

IMF kommer att fortsätta att mobilisera medlemmar på det internationella, regionala och nationella planet kring alla frågor som angår arbetstagare.

Samtidigt som IMF arbetar tillsammans med sina medlemsförbund kring arbetsplatsfrågor kommer IMF också att fortsätta att verka för ekonomiska, sociala och mänskliga rättigheter, som är frågor av mer allmän betydelse för fackföreningsrörelsen.

För att vinna kampen för ett bättre och jämlikare samhälle kommer vi att behöva stöd från andra organisationer som har samma mål och ideal som vi.

Sedan vår föregående kongress har det vuxit fram en imponerande rörelse mot en globalisering som endast gynnar transnationella företag, vilket visar att människor världen över är oroad över globaliseringens följder för arbetstagarna, i synnerhet i u-länderna. Från att främst ha varit en proteströrelse inriktas denna rörelse nu alltmer på att söka efter alternativ och på att fastlägga strategier.

Den globala fackföreningsrörelsen måste delta i denna process och se till att arbetstagarnas röster blir hörda.

IMF har tillsammans med andra fackliga organisationer haft en växelverkan med icke-statliga organisationer och sociala rörelser. Det globala sociala forumet har under den senaste kongressperioden varit en viktig ram för fruktsamma utbyten och allianser.

I arbetet med att verka för en social dimension i globaliseringen kommer IMF att främja dialog och samarbete med andra grupper med samma strävanden och grundläggande värderingar som IMF, och ta ledningen i specifika kampanjer. Prioriterade områden för ett sådant samarbete är kampen för mänskliga och fackliga rättigheter, organiseringen av arbetstagare i utsatta och oreglerade arbeten, initiativ för en miljömässigt hållbar produktion och en demokratisering av institutionerna för global styrning.

3.4.1 Grundläggande rättigheter på arbetet

ILO-deklarationen om grundläggande principer och rättigheter på arbetet från år 1998 och ILOs Mål om anständigt arbete från år 1999 var milstolpar i kampen för arbetstagarnas rättigheter och för en sysselsättning av kvalitet.

Att främja ILO-deklarationen räcker dock inte för att undvika en jakt till botten för anställningsvillkoren. Det krävs särskilda ansträngningar för att de grundläggande rättigheterna i deklarationen skall garanteras för alla arbetstagare, oavsett nationalitet, ekonomiska förhållanden i de olika länderna och huruvida länderna har ratificerat de berörda ILO-konventionerna.¹ Särskilt migrerande arbetstagare måste skyddas mot diskriminering i lag och praxis.

IMF och medlemsförbunden kommer att fortsätta att stödja nationella och internationella aktioner för att

- alla nationella regeringar skall utforma och anta arbetslagar som genomdriver ILO-konventionerna
- internationellt erkända centrala arbetsnormer, inklusive rätten att organisera sig och förhandla kollektivt, skall införas i handels- och investeringsavtal
- konventionerna skall antas som system-omfattande principer, politiska riktlinjer och regler för alla multilaterala institutioner för global styrning, i synnerhet Världsbanken, Internationella valutafonden och Världshandelsorganisationen.

Reglering och kollektiva förhandlingar är de viktigaste verktygen för att sörja för att arbetsgivare tar sitt sociala ansvar i den globala ekonomin; detta måste

¹ Dessa ILO-konventioner omfattar följande:

- Konvention nr 87 om föreningsfrihet och rätten att organisera sig
- Konvention nr 98 om rätten att organisera sig och förhandla kollektivt
- Konvention nr 29 och 105 om förbud mot alla former av tvångsarbete
- Konvention nr 138 och 182 om minimiålder och om barnarbete
- Konvention nr 100 om lika lön och nr 111 om förbud av diskriminering i sysselsättning och yrkesval

omfatta följderna av företagets verksamhet på det sociala området, på miljön och på respekten för de mänskliga rättigheterna.

IMF kommer att fortsätta att främja sina mål med avseende på de grundläggande arbetsnormerna i sina utbildningsprogram och i sitt PR-material.

3.4.2 En ny internationell arkitektur

Att institutionerna för global styrning är svaga är tydligt. Den nya internationella arkitektur som efterfrågas, bland annat av fackföreningsrörelsen, håller långtifrån på att etableras, samtidigt som det multilaterala systemet uppvisar svagheter som beror på dess strukturella obalanser. Institutioner för handel och finans dominerar, medan institutioner för utveckling, miljö, sociala frågor och arbete är underordnade. Fred och rättvisa för arbetstagarna och alla medborgare förutsätter internationellt överenskomna demokratiska regler och starka och legitima institutioner för att genomdriva dem. För att detta skall bli möjligt måste alla organisationer i det multilaterala systemet vara genomsynliga och ansvarsskyldiga inför alla medlemmar, och de måste engagera sig för en genuin utveckling som gynnar arbetstagare och människor överallt i världen. Det måste bedrivas en sammanhängande politik i hela systemet, och det måste hela tiden kontrolleras att medlemsländernas regeringar rättar sig efter den.

Rapporten från ILO-kommissionen om globaliseringens sociala dimension ger ILO ett viktigt tillfälle att spela en ledande roll i demokratiseringen av den globala styrningen. Rapporten redogör för etiskt oacceptabla och politiskt ohållbara obalanser, och visar på tydliga kopplingar mellan skäliga anställningsvillkor och hållbar utveckling. Kommissionen understryker att anständigt arbete måste göras till ett globalt mål och att man måste verka för det med hjälp av en sammanhängande politik i det multilaterala systemet. IMF kommer tillsammans med medlemsförbunden att stödja ILO-initiativ för att tackla de internationella finansinstitutionernas, UNCTADs och Världshandelsorganisationens investerings-, utvecklings- och sysselsättningspolitik.

Arbetstagarna måste mobiliseras, så att fackföreningarna skall kunna spela en ledande nyckelroll i de nödvändiga demokratiska reformerna av det multilaterala systemet. IMF kommer tillsammans med medlemsförbunden att fortsätta att bedriva kampanjarbete på det nationella, regionala och internationella planet, och efterlysa en integrerad ansats till utvecklingsfrågor, liksom nya reglerings- och inflytelsemekanismer i den globala styrningen. Reformerna av de globala styrande institutionerna måste leda till att

- deras regler och politik återspeglar riktlinjer som inriktas på hållbar utveckling
- genomsynliga procedurer och demokratiska samråd med representativa sociala aktörer och rörelser blir till viktiga aspekter i det politiska beslutsfattandet
- Internationella arbetsorganisationen får en nyckelroll i den globala styrningen och att dess synpunkter integreras i processerna för beslutsfattande och konfliktlösning i det multilaterala systemets organisationer, i synnerhet de som sysslar med handel och finans

- miljönormer, arbetsnormer och sociala normer inlemmas i villkoren i internationella avtal
- demokratiska rättigheter, ansvarsskyldighet, demokratisk medverkan och mänskliga och fackliga rättigheter görs till en systemomfattande ram av regler för politik och verksamhet i alla multilaterala institutioner.

3.4.3 En ekonomisk politik och en finans- och handelspolitik som gagnar världens människor

Den svångremspolitik och den hårda skattepolitik som en del nationella regeringar genomför och som stöds av Internationella valutafonden och Världsbanken gynnar inte arbetstagarna, och motverkar en hållbar utveckling överallt i världen.

IMF har grundligt diskuterat ett alternativt ekonomiskt program i vilket tonvikten läggs på tillväxt, social välfärd och sysselsättning, snarare än på en restriktiv penningpolitik och budgetbalans.

Denna process kulminerade under mötet i IMF:s centralkommitté i december 2003 med en presentation av dokumentet "*IMF-strategier för en alternativ globalisering*", i vilket det föreslås strategier för att genomföra ett alternativt ekonomiskt program. Det handlar om åtgärder som IMF kan ta på det globala och regionala planet, och om IMF-förbundens ansvar på det nationella planet.

För att nå våra mål krävs det en ny ansats och en sammanhängande övergripande strategi som genomförs i nära samarbete med andra organisationer i den internationella fackföreningsrörelsen, och med sociala rörelser som har samma grundläggande demokratiska värderingar och strävar efter samma mål som vi. Mänskliga och fackliga rättigheter och demokratisk medverkan är oundgängliga element i ett program för rättvis och hållbar tillväxt och utveckling. Ett sådant program måste stå på fyra pelare:

- *ny sysselsättning och köpkraft*
- *skuldavskrivning och u-bjälp*
- *reglering av kapitalrörelserna*
- *reformer av de globala styrande institutionerna.*

Att genomföra alternativ till den marknads- och företagsdrivna globaliseringen förutsätter en mobilisering av våra krafter, av den internationella fackföreningsrörelsen och av allierade organisationer i det civila samhället. Följande strategier och taktiker måste användas:

- *Direktkontakt med transnationella företag.* Kollektiva förhandlingar måste härvid vara den grundläggande arbetsmetoden. IMF har tillsammans med andra globala fackliga organisationer ett särskilt ansvar för att förhindra att transnationella företags initiativ på samhällsansvarets område – initiativ som i de flesta fallen är enbart kosmetiska – undergräver befintliga bindande regler. Kollektiva förhandlingar, i synnerhet om internationella

ramavtal, förblir det effektivaste sättet att verka för arbetstagarnas rättigheter och för att det tas hänsyn till sociala frågor och miljön.

- *Mobilisering för ett slagkraftigt påverkansarbete.* För att påverkansarbete skall vara effektivt måste det följa på en mobilisering och genomföras i förening med ett alliansarbete. Vikten av enighet i fackföreningsrörelsen, och av kollektiva förhandlingar, måste understrykas. Våra taktiker måste på ett sammanhängande sätt verka på de nationella, regionala och globala nivåerna, och genomföras med ett ömsesidigt stöd från internationella fackliga organisationer och allierade sociala rörelser.
- *Nationella medlemsförbund har en nyckelroll.* De formulerar och främjar alternativ, främst i sina egna länder, i enlighet med varje lands rådande förhållanden. Deras viktigaste uppgift är att förbereda konkreta sätt att gå från kritik av den nyliberala globaliseringen till att genomföra alternativ som styr regeringarna mot den politik som beskrivits ovan. IMF-förbund bör samarbeta intimt med de fackliga huvudorganisationerna. Länder-specifika mobiliseringsplaner bör omfatta en nationellt prioriterad politik, en kartläggning av potentiella allierade, information för och mobilisering av fackföreningsmedlemmar, och alliansarbete.
- *IMF-sekretariatets huvuduppgift* är att bistå medlemsförbunden och samarbeta med FFI och de andra globala fackliga organisationerna. En viktig prioritet är att ena de globala fackliga organisationernas inställning till globaliseringen och sörja för att mobilisering och alliansarbete prioriteras i den internationella fackföreningsrörelsen. Det är i detta syfte avgörande att IMF och likasinnade globala fackliga organisationer lägger fram konkreta förslag om en mobilisering på det internationella planet och om gemensamma verksamheter med valda sociala rörelser.
- *IMFs regionala strukturer* kommer att arbeta för att påverka ekonomiska överenskommelser som förhandlas fram på regional nivå, mellan regioner eller länder. Det måste också med stöd från IMFs regionkontor eller huvudkontoret genomföras lämpliga utbildnings- och alliansverksamheter.
- *På det globala planet* är det en central uppgift för IMF att samarbeta med andra globala fackliga organisationer i kontakterna med transnationella företag, för att inleda en arbetsmarknadsdialog med dem och förhandla om, övervaka och genomföra internationella ramavtal.

IMF kommer att tillsammans med medlemsförbunden och i samarbete med andra organisationer verka för att den ovan beskrivna politiken genomförs på ett sammanhängande sätt på alla nivåer. Det krävs en förnyad solidaritet för att motverka politiken som bedrivs av transnationella företag och deras allierade i regeringarna, en politik som leder till att metallarbetare ställs mot varandra och som undergräver allas anställningstrygghet. IMF kommer tillsammans med medlemsförbunden att främja dialog och ett sökande efter lösningar, i synnerhet i viktiga handelsfrågor.

Handel leder inte i sig till ekonomisk tillväxt och hållbar utveckling, men handeln kan bidra till det.

För att det skall vara möjligt krävs det en expansiv ekonomisk politik. Den handelspolitik och de exportorienterade lösningar som förespråkas av de internationella finansinstitutionerna, som inte har varit till fördel för majoriteten av människorna i u-länderna, måste skyndsamt orienteras om mot genuina och sammanhängande utvecklingsmål.

Tills dess att förhandlingarna om handels- och investeringsavtal berör arbetstagarnas behov bör IMF och medlemsförbunden motsätta sig fortsatta bilaterala, regionala och multilaterala förhandlingar om internationell handel som utformas för att gynna företagens och deras allierades intressen på arbetstagarnas och medborgarnas bekostnad.

En handelspolitik måste omfatta bestämmelser om särbehandling av u-länder, och om bättre tillgång till i-landsmarknader. Internationella och regionala handelsavtal måste underordnas multilaterala miljöavtal, och de måste garantera människors grundläggande behov och rätt till mat, vatten, sjukvård och utbildning, genom att vitala offentliga tjänster skyddas, liksom regeringarnas rätt att fastställa den nationella ekonomiska politiken. Subventioner som snedvrider handeln bör elimineras. Sociala normer, inklusive arbetsnormerna, måste införas i handelsreglerna.

Allt detta är omöjligt utan en radikal reform av Världshandelsorganisationen. Dess odemokratiska beslutsprocedurer måste förändras om organisationen skall bli genomsynlig och möjliggöra medverkan. Händelseutvecklingen de senaste åren har visat att de demokratiska bristerna i denna organisation på ett dramatiskt sätt undergräver dess egen slagkraft, liksom även hela det multilaterala systemets trovärdighet. Samtidigt som regeringarna i organisationens mäktigaste medlemsländer verkar oförmögna eller ovilliga att göra något för att lösa denna kris tar nya aktörer bland u-länderna viktiga initiativ. Dessa initiativ inriktas dels på det trängande behovet av en demokratisk översyn av beslutsfattandets regler och praxis, dels på handelsfrågor av avgörande betydelse för en hållbar utveckling, särskilt på jordbruksområdet.

IMF kommer tillsammans med medlemsförbunden att bidra till denna process genom att främja en dialog, bland annat med motparter i regeringar, om handeldns följderna på det sociala området, för sysselsättningen och på utvecklingsområdet. Arbetstagarna måste mobiliseras, först och främst på det nationella planet, för denna kamp för demokrati.

IMF kommer att stödja medlemsförbunden i detta arbete, och agera tillsammans med andra internationella arbetstagargrupper och progressiva organisationer för att uppnå de beskrivna målen.